

Згодом, поки мадам проводжала містера Сандера до дверей, Лілі відвела професора Сілверфіша вбік.

— Будь ласка, не залишайте мене саму з нею, — попросила вона.

У професора витягнулось обличчя.

— Вибач, Лілі. Я нічого не можу вдіяти. Це — воля твого батька, і поки що, як я думаю, йти проти неї було б нерозважливо, хоч мені й не здається, що мадам Вердігрис цілком можна довіряти.

Лілі замотала головою і сказала:

— Не можна. Місіс Корозія розповідала мені дещо про неї: вчора вона спеціально зупинила механоїдів, а ще — перебирала татові папери, поки його не було.

— Справді? — професор Сілверфіш вочевидь був вражений. — Здається, їй не слід цього робити.

— Не слід, — погодилася Лілі.

Вона зняла професорове пальто з вішака й допомогла йому, коли він із хрипінням почав його одягати, а тоді застібнула пальто спереду, закривши масивне механічне серце.

Професор Сілверфіш одягнув циліндр і постукав по його крисах, щоб він зручно сів на голову.

— Якщо хочеш, — нарешті сказав професор, — я можу домовитися про зберігання Джонових речей у Гільдії механіків. Я певен, що він би хотів цього — допомагати іншим дослідникам створювати нові

машини. Але тільки в тому разі, якщо тебе влаштує таке рішення, Лілі.

— Мене воно влаштовує, — сказала Лілі.

Вони вже підійшли до парадних дверей, і дівчинка пильно подивилася на пряму, як кочерга, спину мадам. Та стояла на під'їзній доріжці й махала юристові, який тим часом повільно від'їздив на своєму маленькому сірому паровому візку.

— Добре, — професор скуйовдив Лілі волосся й вийшов на холод. — Я хочу, щоб ти зробила для мене ще дещо. Я хочу, щоб ти наглядала за своєю опікункою й повідомляла про її дії.

Він вийняв із кишені картку і вклав її в руку Лілі, зімкнувши на ній пальці дівчинки.

— Це — моя нова лондонська адреса, можеш писати чи телеграфувати коли завгодно, повідомляючи,

РОЗДІЛ 11

Роберт, подолавши засніжену під'їзну доріжку, зупинився щонайменше два метри від будинку, підняв на нього погляд і замислився, куди йому податися: до входу для слуг чи до парадних дверей, але тут почув гучний свист згори.

Кліпнувши й підвівши очі, він побачив явно засмучену руду дівчинку, що визирала з високого вікна. Дівчинка вийняла пальці з рота й гукнула до нього; її голос рознісся серед м'якого тихого пейзажу:

— Друг чи ворог?

Роберт замислився.

— Мабуть, друг.

— Кого ти шукаєш?

— Міс Гартмен.

Дівчинка стомлено всміхнулася.

— Це я.

Йому стало трохи легше на душі.

— Поговоримо? — запитав Роберт. — У мене є для вас послання.

— Якщо ти зачекаєш там, — сказала дівчинка, — я постараюся злізти.

Хлопець побачив, як вона розчахнула стулки вікна й вибралася назовні. Обережно пробралася по цегляному виступу, тримаючись за віконну раму. Зіскочила на край даху над ганком, послизнулася на зледенілій черепиці, але встигла випрямитися і втрималася, а тоді з'їхала по ринві. Коли ноги дівчинки досягли перил, вона схопилася за стовпчик, укритий мертвими повзучими рослинами, й зістрибнула вниз, повалившись у сніговий замет.

— Матір Божа, міс Гартмен, — сказав Роберт, — ви — добра скелелазка.

— Будь ласка, називай мене Лілі.

Лілі піднялась і струсила з себе сніг; при цьому вона затремтіла, бо була вдягнена лише в тоненьку сукню.

— Лазіння — то дрібниці, — промовила вона. — А от падати я не звикла. За звичайних обставин я зійшла би сходами, але мене ув'язнили, а коли я спробувала відімкнути замок, то лише поламала свої шпильки для волосся.

Роберт відкрив було рота, щоб щось відповісти, але не спромігся нічого сказати.

— Хто ти? — запитала Лілі. — І чому ти тут?